

למי אסור. הא חף הם ככלל הגמחים דכאלמא הראש דרשינן ליה
בשמיטת חולין (דף כו) דאלימסרין לפי שגמור והפשיט ערטר חין לי
ככלל עריכה אלא נחמיס שכן ככלל הפשט מניין לרבות הראש
שכבר רוחו בשמיטה ולא היה בשעת הפשט חיל את הראש אלא
פדר ככלל האופשקים הוא ולמלא
כתיב: דרך כבוד. לפי שכן
השמיטה מולקין כבוד הראש:
מתני' מדשים לקטורם. (ה) מי
שלא זכה לקטורת מימיו ונבג' מפרס
מאי שגא חדשים וכי היו מכריזין קול
בעבודה: (ג) פניו שפטרם
לפיק בן לוי ומניחין אותו בשטח:
וכא כסיב וכליל על פוסק. כההוא
קרא גופיה: (א) שפטרם. ומסכהבא
דכי כתיב עשר, ארלה שמיטת, דאס
לא קן נמאלו הכל עשירים: דמורי.
דשילכסא. לראות דתא וכלהב:
שוכה בו שפטרם. איש חוש שוכה
בעבודה: כי פניו ספיק כפטרם.
לפי שלא שנה ארס בה: פואיל
ופשפטרם פשפטרם. ומשחר שטבד,
שחרית ארט עובד בין הערבים:
ולמלא דפיק פטרם. שהיו משייטין
בין הערבים נפישו לכו פייסות:
כולסו פטרם (ג). ושס משייטין
מי זוכה לשל שחרית ומי לשל בין
הערבים: סוף פטרם (ג) לגבי פוסקם.
ארוה איש שוכה בו להליט לכבש חור
ומעלה לאחר זמן למזבח וכשהיו
מוליכין ארוה מניחין ארוה מחלו של
כבש למטה כדי שלא יעמד להליט
כל הכבש והולך וטולה ככבש וכשמניע
למקום שהאברים שם טעול והכי חתן
במסכת שקלים (דף יג) איברי תמיד
יניחין מחלי כבש וממטה במזבח:
לא אורח ארעא. למיחזי כמחן
דטרייה ליה מילתא: לא ריש בן יעקב
אפילסו דבי יוספד. דלמא לא היה פייס
למחזה וטען ראב"י פייס למחזה
תחם פייס מן הכבש ולמזבח:
דלא

יהודה מחוקק. יש מקשה אמאי לא מיידי מדכתיב בפרה
דכתיב לא יסור שכם מיהודה ומחוקק מנין רגליו
(בראשית מט) ו"ל דההיא בברכה הוא דכתיב אצל מהא קרא מיידי
שק היה שפירסו יש מחוקקים: **ארא** כן שוכה בו שחרית זוכה
ט ערביה. תימה לי והא פ"ב היה
לרין להפיש ערביה בשביל סידור שני
גזירין שרומס על בוקר היו כבתי
הזוכה בתרומת הדשן ושני כהנים
וזכין בן כעבד ואין למרן דמשה
הוא דבשכילס משייטין לערב ולא
אחא לאשמיטין אלא דבחק עטדות
יש דוגמין כבקר אלא דמפישו
דאס ק"י פירין כבשוקן ולמא דמדי
מפיקא נפישו לה פייסות לר' יוחנן
לרשב"י נמי חוקקו פיון דמשייטין
בערב בשביל שני גזירי עלים אי"כ
נפישו לה פייסות דוחק הוא למר
דחק מרי מדשן מזבח הפנימי ומטרה
שהו כהנים של תמיד הכתוב ואלו היו
בערב הם היו זוכין בגזירין בערב
נמאלו שלא היו לריכין להפיש בשביל
הגזירין לערב כי דוחק הוא לבריה
דבר זה מדעמיט אלא כראה לרבי
יוחנן שפירסו ליה דמלפרא משייטין נמי
על שני גזירין של בין הערבים כיון
דלוחו פייס שמיטין לתמיד השחר
מהגו נמי לבין הערבים ככרה הוא
שפירסו או כש ק לערך גזירין של
בין הערבים והא דלא חשיב לה
במחתי' כפייס הגני י"ל דלא חשיב
אלא י"ג כהנים הווכין ט כהנים
הגני לערך תמיד של שחר אצל
למא דמדי מפיקא דלכל עטרה
של בין הערבים חורזין ומשייטין הוא
ס"ד כעבד מפיס לו דלמא משייטין
ט שחרית כיון דלא מהגו פייס
דשחרית לשל בין הערבים מיר ועוד
לישגא דברייתא דקתי ק משייטין
ט ערביה משמע כעבד משייטין
וא"כ נפישו לה פייסות:

למא אמר' לברתניא כיצד היה עושה יתרון
את הפדר אביה השדומה ומעלהו זה הוא
הך כבוד של מעלה: **מתני'** הרביעיים:
השלישי חדשים לקמרת באו והפישו והרביעי
חדשים עם ישנים עם מעלה אברים מן הכבש
למזבח: **גמ'** תנא מעולם לא שנה ארס בה
מ"ט א"ר רבינא מפני שמעשרת, אל רב פפא
לאביי מ"ט: אילמא משום דכתיב וישמי
קמורה באפה וכתוב בתורה בך ה' חיל'
אי הכי עולה נמי הכתיב וכליל על מזבחך
א"ל הא שביחא והא לא שביחא, אמר רבא
לא משבחת צורבא מרבנן דמורי א"ל דאתי
משבטם לוי או משבטם יששכר: ק"ל דכתיב
ויהו משפחך ליעקב ויששכר דכתב* (ובני)
יששכר יודעי בינה לעיתים לדעת מה יעשה
ישראל ואילמא יהודה גמי רכתיב יהודה
מחוקק: אסוקי שמעתא אילבא דהילכתא
קאמינא. א"ר יוחנן אין משייטין על תמיד
של בין הערבים אלא כהן שוכה בו בשחרית
זוכה בו ערביה מחתי' וכשם שמפייסין
יהוא בקמורת ונתחייב וכשם שמפייסין לו
ישרית כן מפייסין לו ערביה אילמא לה
נתחייב וכשם שמפייסין לו שרית כן
מפייסין לו ערביה וכשם שמפייסין לה
שרית כן מפייסין לה ערביה אמר רב
שמואל בר רב יצחק הבא ב"שבת עסקינן
הואיל ומשכרות מחדשדו, ולמאי דסליק
אדעתין מעיקרא, נפישו לה פייסות: מיידי
כולדו מצפרא ארו דוכי ביה שרית, וכי
דוכי בערבית, וכי: הרביעי חדשים עם
ישנים וכי: מתנייהו דלא כרבי אליעזר
בן יעקב דתנן דרבי אליעזר בן יעקב אמר

המעלה אברים לכבש הוא מעלה אותן למזבח במאי קמפילגי' מי סבר
כבר עם הדרת מלך ומי סבר מקום שבינה לא אורח ארעא. אמר רבא לא
רבי אליעזר בן יעקב אית ליה דרבי יהודה, והא רבי יהודה אית ליה דרבי
אליעזר בן יעקב, דא"כ בצרו להו פייסות, ואי משבחת תנא דתני 'חמש'
הוא

מקום שכינה לא אורח ארעא. אפילו ראב"י דקסבר הכא דלא אורח ארעא נראה יוסר:
הסבס שחט ישראל וקיבל הבקן טעמו לחיבורו וכו' עד והבין הקרוב אל המזבח ורקו ורקו אחת כעבר היסוד
ומפרס בגמרא טעמא משום ברוב עם הדרת מלך והתם לא שייך לממר לא אורח ארעא שרי כשהיה טעמה לחיבורו לא היה הולך
לו אלא חזר ומקבל ומשייט שרי רוב פסחים היה להם אצל היסוד שמוליך עד לכבש והולך לו האו ודאי לא
אורח ארעא: **א"י** משבחת תנא דתני חמש ט'. תימה לי למא דההוא תנא סבירא ליה דחורזין ומשייטין לתמיד של בין הערבים בערב
דהשתא איכא ה' פייסות ו"ל דה"ק אי משבחת תנא דתני חמש ט' נמי ו"ל אי קסבר דחורזין ומשייטין לתמיד של בין
הערבים חף על גב דהפישו לתמיד של שחר אי"כ היו חורזין ומשייטין נמי להקמרת של בין הערבים ונפישו לה פייסות טפי מחמש:
הוא

רבינו הנאל
נתן תפוד שרית והלב
על בית השחיפה כו'
לכמות בו פטוק דהם
שעל בית השחיפה.
והיו דרך כבוד של
מעלה: והיינו השלישי
הרביעי לקמרת.
הרביעי משבחת באור
שיבשה ורשו ולא נתיב
לקיים מה שאמר יששכר
קמורה באפה וכליל
על מזבחך כד ה'
היו ופירי ירו תורה.
סיון אמר כי כהנים
מתריבין כלל פנים
התורה והסגין בפניה
ההפסד. תנא שישלם
לא שנה ארס בה שמים
שפטרם מי שבר
הקפיד. לפיכך היו
אזורים חדשים לקמרת.
שלה אע"ל דכתיב בה
כליל בגביהו שאמר
ויקח שמואל מלה הלב
אדיר וימלא שלה כליל
ה' ויקח שמואל אל
ה' כו'.
הקפיד לא שכיחא.
אמר רבא לא משבחת
הבג ששורה אלא אי
מלו דכתיב יור
מפיק ליעקב. אי
פייסו דכתיב ובי
יששכר יודעי בינה
לעיתים אבל שפס יהודה
אע"ל דכתיב יהודה
עסקינן שפירא אילבא
דהלכתא לא סלק לה.
א"ר יוחנן אין מפייסין
על תמיד בין הערבים
אלא מי שוכה בו שחרית
הוא זוכה בו ערביה.
ומתנייהו עליה והתנא
כשם שמפייסין לו כלומר
לתמיד שרית כן
מפייסין לו ערביה
ושקנין בשבת והואיל
המשכרות מתחייבת
ברבא* רבי שמואל
משבר היתב עשה
תמיד של שחר ומספין
ורבננא ששה תמיד של
בין הערבים הגזירין
כו'. ויכין ששוראין
גזירין להפיש. הקפיד
מפייסין לה בשחרית
ובין הערבים. ולמא
דסליק ויבין ה' ולמא
מפייסין בהו ויבין ה'
א"ר יוחנן נפישו לה
פייסות. והן לא הן
אלא ד' פייסות בלבד.
ויקנין בקרבן אתי.
היינו אברים שמפייסין
זה לזה. והיינו הרביעי
מן מעלה אברים מן
הרבש למזבח. דלא כר'
אליעזר בן יעקב דתני
במדי פרק ה' המעלה
אברים לכבש הוא מעלה
ע"ל והזבח הוא היה
לוק פייס פ"ב. א"כ
ל' אליעזר בן יעקב
הזר ופייסות והבין
אלא שפטרם. ואמרינן
אית ליה פייס את
למחזה. והוא יתירה
תני לא היה פייס
למחזה אלא כהן שוכה
בקמרת אסור לה ששט
וכהו במחזה. אמר

התניא כהן שמפייסין לו
שחרית. פי והא לא
מלי לשטי בקמורת, ולדקתי' ל' לשון
זכר אלמא לתמיד קאמר דאי בקמורת
הוא ליה למחתי' ע"ל לשון קמרה:
דרבנן ראב"י אמר המעלה
אברים ט'. דתנן גרסין
משה הוא בתמיד פ"ה [מ"ב]
(דף נב) ולפלי כפ"ק (דף יד) דפרזין
במחא דתמיד דדיומא ומנין מוחן תנא יומא ר"ש חיש המעלה היא משום דלשכחן דפליג אחרו סתמא דתמיד דתנא ר"ש חיש המעלה משנה
בתמיד לא היה מנין לממר ראב"י הוא דפליג הכא אסתמא דתמיד דקא חני כרישא הרביעי חדשים עם ישנים מי מעלה איברים מכבש
ולמזבח והרן קאמי רבא"י אמר המעלה איברים וכו' דהא אסתמא דיומא נמי פליג דמתחייבין נמי קאמי הרביעי מי מעלה איברים
אזכרנה דלא כראב"י ואע"ל דהוא נמי סתמא דמחתי' כראב"י חין נראה לפרש ק
דאי"כ ה"ל להפיש רישא רבנן וספא רבא"י ולישני חין רישא רבנן וספא רבא"י ובה דמרישא דרשא דקתי י"ג כהנים וזכין לו לא
קשיא לן דלרבנן או לכו י"ד עם המעלה איברים מכבש למזבח וא"כ תקשי רישא וספא רבא"י ומלישנא רבנן דההיא איכא לשטי דלמחתי
אפילו כרבנן ולא קא חשיב אלא י"ג כהנים הווכין כפייס הגני אצל מעלה איברים מכבש למזבח האוה פייס רביעי כחצי נפשיה הוא מיהו
הא קשיא רישא רבנן וספא רבא"י כדפרישית וגרלה דתמיד קרב בנ' לא היא סתמא כראב"י אלא משום דבעי לממר לה פחות ולא
יותר קאמר ליכא למדי' שיהא תמיד קרב בפחות מנ' אצל י' לא היא כל שעתא דיומין דבשעתא איברים מכבש למזבח וזה אחד מהא
שזכו להולך לכבש אצל בדר מנ' לא או וכתב בדר מנ' לא או וכן טעם אצל חין לפרס דלא קא חשיב אלא הולכת איברים לכבש הוא
קא חשיב נמי ללוחית מים ובזיכין וגזירין מיהו מני לממר דלא קא חשיב אלא הולכת בין דאיברים בין דלוחית מים בין דבזיכין אצל
גמר הלכת איברים מכבש למזבח לא קא חשיב ורלשון נראה יוסר:

מקום שכינה לא אורח ארעא. אפילו ראב"י דקסבר הכא דלא אורח ארעא נראה יוסר:
הסבס שחט ישראל וקיבל הבקן טעמו לחיבורו וכו' עד והבין הקרוב אל המזבח ורקו ורקו אחת כעבר היסוד
ומפרס בגמרא טעמא משום ברוב עם הדרת מלך והתם לא שייך לממר לא אורח ארעא שרי כשהיה טעמה לחיבורו לא היה הולך
לו אלא חזר ומקבל ומשייט שרי רוב פסחים היה להם אצל היסוד שמוליך עד לכבש והולך לו האו ודאי לא
אורח ארעא: **א"י** משבחת תנא דתני חמש ט'. תימה לי למא דההוא תנא סבירא ליה דחורזין ומשייטין לתמיד של בין הערבים בערב
דהשתא איכא ה' פייסות ו"ל דה"ק אי משבחת תנא דתני חמש ט' נמי ו"ל אי קסבר דחורזין ומשייטין לתמיד של בין
הערבים חף על גב דהפישו לתמיד של שחר אי"כ היו חורזין ומשייטין נמי להקמרת של בין הערבים ונפישו לה פייסות טפי מחמש:
הוא

התניא כהן שמפייסין לו
שחרית. פי והא לא
מלי לשטי בקמורת, ולדקתי' ל' לשון
זכר אלמא לתמיד קאמר דאי בקמורת
הוא ליה למחתי' ע"ל לשון קמרה:
דרבנן ראב"י אמר המעלה
אברים ט'. דתנן גרסין
משה הוא בתמיד פ"ה [מ"ב]
(דף נב) ולפלי כפ"ק (דף יד) דפרזין
במחא דתמיד דדיומא ומנין מוחן תנא יומא ר"ש חיש המעלה היא משום דלשכחן דפליג אחרו סתמא דתמיד דתנא ר"ש חיש המעלה משנה
בתמיד לא היה מנין לממר ראב"י הוא דפליג הכא אסתמא דתמיד דקא חני כרישא הרביעי חדשים עם ישנים מי מעלה איברים מכבש
ולמזבח והרן קאמי רבא"י אמר המעלה איברים וכו' דהא אסתמא דיומא נמי פליג דמתחייבין נמי קאמי הרביעי מי מעלה איברים
אזכרנה דלא כראב"י ואע"ל דהוא נמי סתמא דמחתי' כראב"י חין נראה לפרש ק
דאי"כ ה"ל להפיש רישא רבנן וספא רבא"י ולישני חין רישא רבנן וספא רבא"י ובה דמרישא דרשא דקתי י"ג כהנים וזכין לו לא
קשיא לן דלרבנן או לכו י"ד עם המעלה איברים מכבש למזבח וא"כ תקשי רישא וספא רבא"י ומלישנא רבנן דההיא איכא לשטי דלמחתי
אפילו כרבנן ולא קא חשיב אלא י"ג כהנים הווכין כפייס הגני אצל מעלה איברים מכבש למזבח האוה פייס רביעי כחצי נפשיה הוא מיהו
הא קשיא רישא רבנן וספא רבא"י כדפרישית וגרלה דתמיד קרב בנ' לא היא סתמא כראב"י אלא משום דבעי לממר לה פחות ולא
יותר קאמר ליכא למדי' שיהא תמיד קרב בפחות מנ' אצל י' לא היא כל שעתא דיומין דבשעתא איברים מכבש למזבח וזה אחד מהא
שזכו להולך לכבש אצל בדר מנ' לא או וכתב בדר מנ' לא או וכן טעם אצל חין לפרס דלא קא חשיב אלא הולכת איברים לכבש הוא
קא חשיב נמי ללוחית מים ובזיכין וגזירין מיהו מני לממר דלא קא חשיב אלא הולכת בין דאיברים בין דלוחית מים בין דבזיכין אצל
גמר הלכת איברים מכבש למזבח לא קא חשיב ורלשון נראה יוסר:

מקום שכינה לא אורח ארעא. אפילו ראב"י דקסבר הכא דלא אורח ארעא נראה יוסר:
הסבס שחט ישראל וקיבל הבקן טעמו לחיבורו וכו' עד והבין הקרוב אל המזבח ורקו ורקו אחת כעבר היסוד
ומפרס בגמרא טעמא משום ברוב עם הדרת מלך והתם לא שייך לממר לא אורח ארעא שרי כשהיה טעמה לחיבורו לא היה הולך
לו אלא חזר ומקבל ומשייט שרי רוב פסחים היה להם אצל היסוד שמוליך עד לכבש והולך לו האו ודאי לא
אורח ארעא: **א"י** משבחת תנא דתני חמש ט'. תימה לי למא דההוא תנא סבירא ליה דחורזין ומשייטין לתמיד של בין הערבים בערב
דהשתא איכא ה' פייסות ו"ל דה"ק אי משבחת תנא דתני חמש ט' נמי ו"ל אי קסבר דחורזין ומשייטין לתמיד של בין
הערבים חף על גב דהפישו לתמיד של שחר אי"כ היו חורזין ומשייטין נמי להקמרת של בין הערבים ונפישו לה פייסות טפי מחמש:
הוא

התניא כהן שמפייסין לו
שחרית. פי והא לא
מלי לשטי בקמורת, ולדקתי' ל' לשון
זכר אלמא לתמיד קאמר דאי בקמורת
הוא ליה למחתי' ע"ל לשון קמרה:
דרבנן ראב"י אמר המעלה
אברים ט'. דתנן גרסין
משה הוא בתמיד פ"ה [מ"ב]
(דף נב) ולפלי כפ"ק (דף יד) דפרזין
במחא דתמיד דדיומא ומנין מוחן תנא יומא ר"ש חיש המעלה היא משום דלשכחן דפליג אחרו סתמא דתמיד דתנא ר"ש חיש המעלה משנה
בתמיד לא היה מנין לממר ראב"י הוא דפליג הכא אסתמא דתמיד דקא חני כרישא הרביעי חדשים עם ישנים מי מעלה איברים מכבש
ולמזבח והרן קאמי רבא"י אמר המעלה איברים וכו' דהא אסתמא דיומא נמי פליג דמתחייבין נמי קאמי הרביעי מי מעלה איברים
אזכרנה דלא כראב"י ואע"ל דהוא נמי סתמא דמחתי' כראב"י חין נראה לפרש ק
דאי"כ ה"ל להפיש רישא רבנן וספא רבא"י ולישני חין רישא רבנן וספא רבא"י ובה דמרישא דרשא דקתי י"ג כהנים וזכין לו לא
קשיא לן דלרבנן או לכו י"ד עם המעלה איברים מכבש למזבח וא"כ תקשי רישא וספא רבא"י ומלישנא רבנן דההיא איכא לשטי דלמחתי
אפילו כרבנן ולא קא חשיב אלא י"ג כהנים הווכין כפייס הגני אצל מעלה איברים מכבש למזבח האוה פייס רביעי כחצי נפשיה הוא מיהו
הא קשיא רישא רבנן וספא רבא"י כדפרישית וגרלה דתמיד קרב בנ' לא היא סתמא כראב"י אלא משום דבעי לממר לה פחות ולא
יותר קאמר ליכא למדי' שיהא תמיד קרב בפחות מנ' אצל י' לא היא כל שעתא דיומין דבשעתא איברים מכבש למזבח וזה אחד מהא
שזכו להולך לכבש אצל בדר מנ' לא או וכתב בדר מנ' לא או וכן טעם אצל חין לפרס דלא קא חשיב אלא הולכת איברים לכבש הוא
קא חשיב נמי ללוחית מים ובזיכין וגזירין מיהו מני לממר דלא קא חשיב אלא הולכת בין דאיברים בין דלוחית מים בין דבזיכין אצל
גמר הלכת איברים מכבש למזבח לא קא חשיב ורלשון נראה יוסר:

מקום שכינה לא אורח ארעא. אפילו ראב"י דקסבר הכא דלא אורח ארעא נראה יוסר:
הסבס שחט ישראל וקיבל הבקן טעמו לחיבורו וכו' עד והבין הקרוב אל המזבח ורקו ורקו אחת כעבר היסוד
ומפרס בגמרא טעמא משום ברוב עם הדרת מלך והתם לא שייך לממר לא אורח ארעא שרי כשהיה טעמה לחיבורו לא היה הולך
לו אלא חזר ומקבל ומשייט שרי רוב פסחים היה להם אצל היסוד שמוליך עד לכבש והולך לו האו ודאי לא
אורח ארעא: **א"י** משבחת תנא דתני חמש ט'. תימה לי למא דההוא תנא סבירא ליה דחורזין ומשייטין לתמיד של בין הערבים בערב
דהשתא איכא ה' פייסות ו"ל דה"ק אי משבחת תנא דתני חמש ט' נמי ו"ל אי קסבר דחורזין ומשייטין לתמיד של בין
הערבים חף על גב דהפישו לתמיד של שחר אי"כ היו חורזין ומשייטין נמי להקמרת של בין הערבים ונפישו לה פייסות טפי מחמש:
הוא

התניא כהן שמפייסין לו
שחרית. פי והא לא
מלי לשטי בקמורת, ולדקתי' ל' לשון
זכר אלמא לתמיד קאמר דאי בקמורת
הוא ליה למחתי' ע"ל לשון קמרה:
דרבנן ראב"י אמר המעלה
אברים ט'. דתנן גרסין
משה הוא בתמיד פ"ה [מ"ב]
(דף נב) ולפלי כפ"ק (דף יד) דפרזין
במחא דתמיד דדיומא ומנין מוחן תנא יומא ר"ש חיש המעלה היא משום דלשכחן דפליג אחרו סתמא דתמיד דתנא ר"ש חיש המעלה משנה
בתמיד לא היה מנין לממר ראב"י הוא דפליג הכא אסתמא דתמיד דקא חני כרישא הרביעי חדשים עם ישנים מי מעלה איברים מכבש
ולמזבח והרן קאמי רבא"י אמר המעלה איברים וכו' דהא אסתמא דיומא נמי פליג דמתחייבין נמי קאמי הרביעי מי מעלה איברים
אזכרנה דלא כראב"י ואע"ל דהוא נמי סתמא דמחתי' כראב"י חין נראה לפרש ק
דאי"כ ה"ל להפיש רישא רבנן וספא רבא"י ולישני חין רישא רבנן וספא רבא"י ובה דמרישא דרשא דקתי י"ג כהנים וזכין לו לא
קשיא לן דלרבנן או לכו י"ד עם המעלה איברים מכבש למזבח וא"כ תקשי רישא וספא רבא"י ומלישנא רבנן דההיא איכא לשטי דלמחתי
אפילו כרבנן ולא קא חשיב אלא י"ג כהנים הווכין כפייס הגני אצל מעלה איברים מכבש למזבח האוה פייס רביעי כחצי נפשיה הוא מיהו
הא קשיא רישא רבנן וספא רבא"י כדפרישית וגרלה דתמיד קרב בנ' לא היא סתמא כראב"י אלא משום דבעי לממר לה פחות ולא
יותר קאמר ליכא למדי' שיהא תמיד קרב בפחות מנ' אצל י' לא היא כל שעתא דיומין דבשעתא איברים מכבש למזבח וזה אחד מהא
שזכו להולך לכבש אצל בדר מנ' לא או וכתב בדר מנ' לא או וכן טעם אצל חין לפרס דלא קא חשיב אלא הולכת איברים לכבש הוא
קא חשיב נמי ללוחית מים ובזיכין וגזירין מיהו מני לממר דלא קא חשיב אלא הולכת בין דאיברים בין דלוחית מים בין דבזיכין אצל
גמר הלכת איברים מכבש למזבח לא קא חשיב ורלשון נראה יוסר:

מקום שכינה לא אורח ארעא. אפילו ראב"י דקסבר הכא דלא אורח ארעא נראה יוסר:
הסבס שחט ישראל וקיבל הבקן טעמו לחיבורו וכו' עד והבין הקרוב אל המזבח ורקו ורקו אחת כעבר היסוד
ומפרס בגמרא טעמא משום ברוב עם הדרת מלך והתם לא שייך לממר לא אורח ארעא שרי כשהיה טעמה לחיבורו לא היה הולך
לו אלא חזר ומקבל ומשייט שרי רוב פסחים היה להם אצל היסוד שמוליך עד לכבש והולך לו האו ודאי לא
אורח ארעא: **א"י** משבחת תנא דתני חמש ט'. תימה לי למא דההוא תנא סבירא ליה דחורזין ומשייטין לתמיד של בין הערבים בערב
דהשתא איכא ה' פייסות ו"ל דה"ק אי משבחת תנא דתני חמש ט' נמי ו"ל אי קסבר דחורזין ומשייטין לתמיד של בין
הערבים חף על גב דהפישו לתמיד של שחר אי"כ היו חורזין ומשייטין נמי להקמרת של בין הערבים ונפישו לה פייסות טפי מחמש:
הוא

התניא כהן שמפייסין לו
שחרית. פי והא לא
מלי לשטי בקמורת, ולדקתי' ל' לשון
זכר אלמא לתמיד קאמר דאי בקמורת
הוא ליה למחתי' ע"ל לשון קמרה:
דרבנן ראב"י אמר המעלה
אברים ט'. דתנן גרסין
משה הוא בתמיד פ"ה [מ"ב]
(דף נב) ולפלי כפ"ק (דף יד) דפרזין
במחא דתמיד דדיומא ומנין מוחן תנא יומא ר"ש חיש המעלה היא משום דלשכחן דפליג אחרו סתמא דתמיד דתנא ר"ש חיש המעלה משנה
בתמיד לא היה מנין לממר ראב"י הוא דפליג הכא אסתמא דתמיד דקא חני כרישא הרביעי חדשים עם ישנים מי מעלה איברים מכבש
ולמזבח והרן קאמי רבא"י אמר המעלה איברים וכו' דהא אסתמא דיומא נמי פליג דמתחייבין נמי קאמי הרביעי מי מעלה איברים
אזכרנה דלא כראב"י ואע"ל דהוא נמי סתמא דמחתי' כראב"י חין נראה לפרש ק
דאי"כ ה"ל להפיש רישא רבנן וספא רבא"י ולישני חין רישא רבנן וספא רבא"י ובה דמרישא דרשא דקתי י"ג כהנים וזכין לו לא
קשיא לן דלרבנן או לכו י"ד עם המעלה איברים מכבש למזבח וא"כ תקשי רישא וספא רבא"י ומלישנא רבנן דההיא איכא לשטי דלמחתי
אפילו כרבנן ולא קא חשיב אלא י"ג כהנים הווכין כפייס הגני אצל מעלה איברים מכבש למזבח האוה פייס רביעי כחצי נפשיה הוא מיהו
הא קשיא רישא רבנן וספא רבא"י כדפרישית וגרלה דתמיד קרב בנ' לא היא סתמא כראב"י אלא משום דבעי לממר לה פחות ולא
יותר קאמר ליכא למדי' שיהא תמיד קרב בפחות מנ' אצל י' לא היא כל שעתא דיומין דבשעתא איברים מכבש למזבח וזה אחד מהא
שזכו להולך לכבש אצל בדר מנ' לא או וכתב בדר מנ' לא או וכן טעם אצל חין לפרס דלא קא חשיב אלא הולכת איברים לכבש הוא
קא חשיב נמי ללוחית מים ובזיכין וגזירין מיהו מני לממר דלא קא חשיב אלא הולכת בין דאיברים בין דלוחית מים בין דבזיכין אצל
גמר הלכת איברים מכבש למזבח לא קא חשיב ורלשון נראה יוסר:

מקום שכינה לא אורח ארעא. אפילו ראב"י דקסבר הכא דלא אורח ארעא נראה יוסר:
הסבס שחט ישראל וקיבל הבקן טעמו לחיבורו וכו' עד והבין הקרוב אל המזבח ורקו ורקו אחת כעבר היסוד
ומפרס בגמרא טעמא משום ברוב עם הדרת מלך והתם לא שייך לממר לא אורח ארעא שרי כשהיה טעמה לחיבורו לא היה הולך
לו אלא חזר ומקבל ומשייט שרי רוב פסחים היה להם אצל היסוד שמוליך עד לכבש והולך לו האו ודאי לא
אורח ארעא: **א"י** משבחת תנא דתני חמש ט'. תימה לי למא דההוא תנא סבירא ליה דחורזין ומשייטין לתמיד של בין הערבים בערב
דהשתא איכא ה' פייסות ו"ל דה"ק אי משבחת תנא דתני חמש ט' נמי ו"ל אי קסבר דחורזין ומשייטין לתמיד של בין
הערבים חף על גב דהפישו לתמיד של שחר אי"כ היו חורזין ומשייטין נמי להקמרת של בין הערבים ונפישו לה פייסות טפי מחמש:
הוא

התניא כהן שמפייסין לו
שחרית. פי והא לא
מלי לשטי בקמורת, ולדקתי' ל' לשון
זכר אלמא לתמיד קאמר דאי בקמורת
הוא ליה למחתי' ע"ל לשון קמרה:
דרבנן ראב"י אמר המעלה
אברים ט'. דתנן גרסין
משה הוא בתמיד פ"ה [מ"ב]
(דף נב) ולפלי כפ"ק (דף יד) דפרזין
במחא דתמיד דדיומא ומנין מוחן תנא יומא ר"ש חיש המעלה היא משום דלשכחן דפליג אחרו סתמא דתמיד דתנא ר"ש חיש המעלה משנה
בתמיד לא היה מנין לממר ראב"י הוא דפליג הכא אסתמא דתמיד דקא חני כרישא הרביעי חדשים עם ישנים מי מעלה איברים מכבש
ולמזבח והרן קאמי רבא"י אמר המעלה איברים וכו' דהא אסתמא דיומא נמי פליג דמתחייבין נמי קאמי הרביעי מי מעלה איברים
אזכרנה דלא כראב"י ואע"ל דהוא נמי סתמא דמחתי' כראב"י חין נראה לפרש ק
דאי"כ ה"ל להפיש רישא רבנן וספא רבא"י ולישני חין רישא רבנן וספא רבא"י ובה דמרישא דרשא דקתי י"ג כהנים וזכין לו לא
קשיא לן דלרבנן או לכו י"ד עם המעלה איברים מכבש למזבח וא"כ תקשי רישא וספא רבא"י ומלישנא רבנן דההיא איכא לשטי דלמחתי
אפילו כרבנן ולא קא חשיב אלא י"ג כהנים הווכין כפייס הגני אצל מעלה איברים מכבש למזבח האוה פייס רביעי כחצי נפשיה הוא מיהו
הא קשיא רישא רבנן וספא רבא"י כדפרישית וגרלה דתמיד קרב בנ' לא היא סתמא כראב"י אלא משום דבעי לממר לה פחות ולא
יותר קאמר ליכא למדי' שיהא תמיד קרב בפחות מנ' אצל י' לא היא כל שעתא דיומין דבשעתא איברים מכבש למזבח וזה אחד מהא
שזכו להולך לכבש אצל בדר מנ' לא או וכתב בדר מנ' לא או וכן טעם אצל חין לפרס דלא קא חשיב אלא הולכת איברים לכבש הוא
קא חשיב נמי ללוחית מים ובזיכין וגזירין מיהו מני לממר דלא קא חשיב אלא הולכת בין דאיברים בין דלוחית מים בין דבזיכין אצל
גמר הלכת איברים מכבש למזבח לא קא חשיב ורלשון נראה יוסר:

101
קמרת דמזבח
102
103
104
105
106
107
108
109
110
111
112
113
114
115
116
117
118
119
120
121
122
123
124
125
126
127
128
129
130
131
132
133
134
135
136
137
138
139
140
141
142
143
144
145
146
147
148
149
150
151
152
153
154
155
156
157
158
159
160
161
162
163
164
165
166
167
168
169
170
171
172
173
174
175
176
177
178
179
180
181
182
183
184
185
186
187
188
189
190
191
192
193
194
195
196
197
198
199
200
201
202
203
204
205
206
207
208
209
210
211
212
213
214
215
216
217
218
219
220
221
222
223
224
225
226
227
228
229
230